

CO ZBYLO Z VELIKONOC

Kázání ze soboty 11.4.2020 – br. Michal Balcar

Za sedm let, které sloužím jako kazatel na Londýnské, jsem si každé Velikonoce přál, aby lidé nejedli na chalupy, protože je přesvědčím, že se jedná o zásadní křesťanský svátek. Letos konečně nikdo na chalupu nejel, ale přiznám se, že takhle jsem si to úplně nepředstavoval. Kdyby byly 'běžné' Velikonoce slyšel bych již v devět hodin, když bych sestupoval po schodech dolů, cinkání kalichů a kalíšků, chystání lavorů a veselé povídání prvních nedočkavců. Dnes mě vítalo ticho. Kdyby byly 'běžné' Velikonoce, stál by přede mnou stůl Páně s nachystanými živly a my bychom společně slavili Večeři Páně.

Co nám vlastně koronavirus z Velikonoc nechal? Co nám nechal z víry? A co nám nechal z života, jak jsme ho žili? Mám pocit, že se dnes již tolik nebojíme nemoci samotné, jako následků, které za sebou zanechá.

Dnešní dvě čtení jsou:

Odstraňte starý kvas, abyste byli novým těstem, vždyť vám nastal čas nekvašených chlebů, neboť byl obětován náš velikonoční beránek, Kristus Proto slavme Velikonoce ne se starým kvasem, s kvasem zla a špatností, ale s nekvašeným chlebem upřímnosti a pravdy. 1 Kor 5, 7-8

Vybízím vás, bratři, pro Boží milosrdenství, abyste sami sebe přinášeli jako živou, svatou, Bohu milou oběť; to ať je vaše pravá bohoslužba. Ř 12, 1

V prvním textu nás apoštol Pavel směřuje k jádru Velikonoc – nalezení upřímnosti a pravdy. My, vinohradští zpěváci, ovšem ten tet známe v trochu jiném znění: *to jest s upřímností a životem podle pravdy*, tak to zpíváme v Lukášově písni. Koronavirus nám možná může sebrat společnou Večeři Páně, ale upřímnost a život podle pravdy nám nesebere nikdy.

V druhém textu též apoštol Pavel ukazuje, kde je jádro bohoslužby – v ochotě přinášet oběť, oběť lásky. Ti z vás, kdo čtou ČEP, si mohou přečíst poznámku pod čarou b – *rozumná, tj. ne ceremoniální*. Naše pravá bohoslužba tedy není ceremoniální, nýbrž živá a svatá. A jak správně upozorňuje Josef Dvořák, láska je vždy v Bibli spojená s obětí.

Dnes si nemůžeme umývat nohy, ale můžeme dělat to, co nám umývání nohou symbolicky připomíná: sloužit si navzájem. A dneska, kdy už máme karantény všichni plné zuby a začíná nám to lézt na mozek, je to potřeba víc než kdykoli předtím.

Dnes nemůžeme přijímat symboly Kristovy krve a jeho těla, ale můžeme přijmout jeho oběť a následovat ho i v každodenním životě.

Dnešní Velikonoce nejsou zrušeny, byť nezažíváme společnou bohoslužbu. Možná by dokonce mohly být šanci. Někdy totiž uvízneme u formy a obsah nás mívá. Dnes je nám forma úplně odepřena, a tak nám nezbyvá nic jiného, než se konfrontovat s obsahem. Setkat se s Kristem i jinak než v liturgii.

Dovolte mi tuto myšlenku vyjádřit skrze slova básně Jana Skácela, jejíž název se zrcadlí v názvu mého kázání:

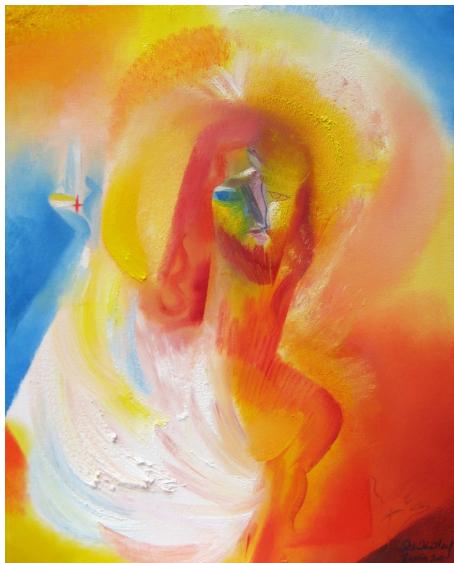
CO ZBYLO Z ANDĚLA Jan Skácel

Ráno,
pokud jsou všechny stromy ještě obvázané
a věci nedotknuty,
mezi dvěma topoly anděl se vznáší,
v letu dospává.

V trhlinách spánku zpívá.

Kdo první na ulici vyjde,
tím zpěvem raněn bývá,
snad něco tuší,
ale nezahlédne.

Je zeleno
a to je vše, co zbylo z anděla.

Setkání s Hospodinem jsou prchavá a naše necitlivost nám je zastírá. Kéž by dnešek byl tou chvílí, kdy v tichosti a samotě “někoho tušíme, byť nezahlédneme.”

Chybí nám obřad a zůstává jediná možnost – dělat to, k čemu obřad směřuje. Dobrou zprávou je, že jedna část obřadu stále zůstává – přijímáme pokoj Kristův v jeho požehnání.

AMEN